

dan geen mogelijkheid dan enkel door anderen over mezelf na te denken?

Denken jullie maar wat jullie willen. Hoe meer jullie over mij menen te kunnen zeggen, hoe meer ik van jullie bevrijd raak. Als iemand in de toekomst verklaart hoe ik ben, ook als hij me wil vleien of een hart onder de riem wil steken, dan zal ik hem zeggen dat ik van die brutaliteit niet gediend ben.

.....

En als ik mezelf nu eens van kant zou maken?

Ze kijkt rond. Denkt na. Stefan en Jürgen begluren haar.

Dan zal er enkel nog maar orde worden achtergelaten. Wat is alles hier, buiten mezelf, hopeloos ordelijk.

Wat is alles definitief in verval geraakt. Zelfs de dingen worden onomkeerbaar uit hun verband gerukt. Die klootorde trekt de bezieling uit het bestaan van de dingen.

Ze loopt naar de stereo-installatie, zet een plaat op, gooit de hoes door het huis. Ze begint willekeurig meubels te verzetten. Stefan en Jürgen helpen haar. Ze gaat naar buiten en komt met een kruiwagen zand terug die ze in de living omkipt. Ook de kinderen komen met speelgoedkruiwagens vol zand naar binnen. Ze begint witte schoenen zwart te blinken. Stefan komt met een kruiwagen schoenen binnen. Jürgen trekt zijn schoenen uit en gooit ze bij de hoop. Ze hebben plezier. Na een tijd vallen ze alle drie in de zandberg. Ze slapen samen in.

DERDE BEDRIJF

Eerste scène: de bekende schrijver

De bel gaat. Marianne doet open.

De schrijver Ben je alleen?

Marianne Het kind is bij mij, zoals altijd. Hij slaapt.

De schrijver Ik ben ook alleen, het is een heldere nacht. Ik kan omhoogkijken tot aan de heuvels waar jij woont.

Lange pauze...

Werk jij ook flink aan mijn vertaling, Marianne? Of zit je alleen maar te kijken in de eenzaamheid?

Marianne Ik ben vandaag met Stefan naar de stad geweest.

Hij is zo merkwaardig. Hij houdt van de buildings, de metro's, de tankstations.

De schrijver Misschien is dat wel de nieuwe schoonheid die je nog niet kan zien. Ik hou ook van de stad.

En na een pauze...

Wat ga je nu doen, Marianne?

Ze haalt haar schouders op.

Slik je tabletten?

Marianne Soms, om wakker te blijven.

De schrijver Ik wil daar liever niets over zeggen omdat je toch elke waarschuwing als een inmenging in je privé-leven beschouwt. Pas alleen op dat je niet ook die milde, verdrietige blik krijgt die zo veel van mijn vriendinnen vertaalsters hebben.

Ze glimlacht.

Marianne Ben je weer aan het schrijven?

De schrijver Soms. Het komt me soms voor alsof het schrijven een uitvlucht is, een verkeerd gekozen levensdoel. Soms natuurlijk ook weer niet. Ik ben zozeer alleen. En hoe moet je schrijven als je niemand hebt om over na te denken?

Na een pauze.

Je moet me helpen, Marianne.

Hij grijpt haar vast, zij blijft onbeweeglijk... En na een tijd.

En jij zult ook zo eindigen als ik, Marianne.

Hij laat haar los.

Een opmerking trouwens waarmee het doel van mijn missie hier is vervuld.

Ze glimlachen.

Marianne Het wordt koud hier.

Ze gaat verder naar binnen, hij echter draait zich om en gaat naar buiten.

Tweede scène: Francisca op bezoek II

Marianne draait zich om. Francisca. Ze gaat naar Marianne toe en omhelst haar.

Francisca Hoe gaat het met je, lieverd?

Ik ben gisteren tijdens de vooravondsessie van onze praatgroep tot een merkwaardige ervaring gekomen, namelijk dat het mij vroeger ook zo ging als jij nu. Ik kon bijvoorbeeld op een dag niet meer praten. Ik slikte tabletten. Ik communiceerde door op briefjes te schrijven. Ik werd erg dronken. Of ik stond urenlang voor de open kast te huilen omdat ik niet wist wat ik moest aantrekken. Ik was zo

Marianne En als ik mezelf nu eens van kant zou maken?

Dan zal er enkel nog maar orde worden achtergelaten. Wat is alles hier, buiten mezelf, hopeloos ordelijk.

Ze neemt een stapel grammofoonplaten en werpt deze de woonkamer in.

Marianne Klootorde!

Er valt zand naar beneden. De twee kinderen verschijnen in de deurposten.

Stefan Whaw Jürgen! Zand!

De kinderen duiken in de zandberg.

DERDE BEDRIJF. Scène 1

Francisca Nee serieus, hoe gaat het nu met jou, lieverd. Hoe gaat het nu met jou lieverd. Hoe gaat het nu met jou lieverd.

Ik ben vanavond tijdens de vooravondsessie van onze praatgroep tot een merkwaardige ontdekking gekomen, namelijk dat het mij vroeger ook zo ging als jij nu. Ik kon bijvoorbeeld op een dag niet meer praten. Ik slikte tabletten. Ik communiceerde door op briefjes te schrijven. Ik werd erg dronken. Of ik stond urenlang voor de open kast te huilen omdat ik niet wist wat ik moest aantrekken. Ik was zo